

Fővárosi Ítéltábla

2.Kf. 27.173/2004/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró Balogh Gábor (Budapest) felperesnek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében - amelybe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a UPC Magyarország Kft. (Budapest) beavatkozott -, a Fővárosi Bíróság 2004. évi május hó 7. napján kelt 13.K.33.365/2003/6. számú ítélete ellen az alperes által 7. sorszám alatt előterjesztett és 8. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán az alulírott helyen 2005. évi január hó 12. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy az illetékhivatal külön felhívására fizessen meg az államnak 15.000 (azaz tizenötezer) forint kereseti, valamint 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság alperes határozatát hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárásra kötelezte. Az irányadó tényállás szerint az alperes a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 67. §-ának (1) bekezdése, illetve 70. §-a szerint a felperes bejelentése alapján versenyfelügyeleti eljárást indított a UPC Magyarország Kft.-vel szemben (a továbbiakban: beavatkozó) amelynek fő tevékenységi köre kábeltelevíziós és Internet, szolgáltatás biztosítása egyéni és közületi előfizetők részére. Az általa nyújtott nagyobb átviteli sebességet lehetővé tevő, magasabb műszaki követelményeknek megfelelő adathálózati szolgáltatást a Chello 2000. őszén vezette be. A széleskörű lakossági Internet szolgáltatás biztosítása érdekében megfogalmazásra kerültek a jóhiszemű használat szabályai, illetőleg az általános vállalkozási feltételek módosítása, amelyet a Hírközlési Felügyelet 2000. október 24-én hagyott jóvá azzal, hogy az általános szerződési feltételekbe (a továbbiakban: ÁSZF) bekerült a Chello szolgáltatás korlátlan adatforgalmának biztosítása. Ezt követően 2001. április 4. napján kelt döntésével a Hírközlési Felügyelet a beavatkozó újabb kérelmének megfelelően további módosításokat eszközölt az ÁSZF-ben az adatforgalmi korlát alkalmazhatósága érdekében, melynek tényleges alkalmazására 2002. november elejétől került sor (a Hírközlési Felügyelet 2002. június 10-én kelt HBB-5213-10/2002. határozata után).

A versenyeljárás során abban kellett állást foglalni, hogy a beavatkozó Chello elnevezésű Internét szolgáltatása (a továbbiakban: Chello) adatforgalmi korlátjának létéről, illetve nem létéről adott tájékoztatás alkalmas volt-e a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolására a Tpv. 8. § (2) bekezdésének a) pontjába ütközően.

A vizsgálati jelentésben rögzítettek szerint a Chello adatforgalmi korlátozásának a szolgáltatásra vonatkozó vállalkozási feltételek közé történő beiktatását megelőzően a beavatkozó tájékoztatta az előfizetőket arról, hogy a Chello korlátlan adatforgalmat biztosít, melynek közlése idején az állítás a valóságnak megfelelő volt, ezért hiányzik

a jogsértés megállapításához szükséges feltétel. Nem volt kifogásolható, hogy elvált egymástól az adatforgalmi korlátozásnak a vállalkozási feltételek (2001. április 04., illetve utóbb az általános szerződési feltételek (2002. június 10.) közzé történő felvétele és a korlátozásnak az érintett előfizetőkkel szemben történő tényleges érvényesítése. Így a beavatkozó megteremtette annak a feltételét, hogy az időközben bevezetésre került adatforgalmi korlátozást csak a hűségidőszak lejártja után alkalmazza azon előfizetők esetében, akik még az adatforgalmi korlátozástól mentes időszakban vállaltak - a rendelkezésre álló adatok alapján egyéves - kedvezményezett előfizetői jogviszonyt. A szolgáltató levélben, honlapján és az ügyfélszolgálatánál elhelyezett ÁSZF-ben tájékoztatta meglévő előfizetőit a szerződési feltételek módosításáról, az új előfizetők pedig legkésőbb a szerződéskötéskor megismerhették a Chello használatának részletes szabályait, illetőleg korlátait.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a 2003. október 02. napján kelt Vj-82/2003/8. számú határozatával az alperes az eljárást megszüntette. A határozat indokolása szerint a Chello szolgáltatásra vonatkozó piaci tájékoztató magatartás a versenyjogi értékelés szempontjából két időbeli szakaszra osztható, az első 2000. novemberétől 2001. április elejéig terjedő időtartam, mely során fogyasztót megtévesztő magatartást nem tanúsított a beavatkozó, mert piaci tájékoztatásai valóságosak voltak, igazodtak az irányadó feltételekhez, azaz sem elvileg, sem gyakorlatilag nem volt adatforgalmi korlát a Chello igénybevételeiben. A második időszak 2001. április 5. napjával kezdődött és 2002. novemberéig tartott, amikor is a beavatkozó hatósági jóváhagyással az ÁSZF közé iktatta az adatforgalmi korlátot, melynek gyakorlati alkalmazására 2002. november elejétől került sor. Versenyjogi szempontból csak a piaci hatást kiváltani képest tájékoztatásoknak volt jelentősége. Ezek tekintetében megállapítást nyert, hogy a második időszakban a beavatkozó a piaci tájékoztatásaiban az adatforgalmi korlát léte, vagy hiányára sem előfizetőinek, sem a vele még szerződéses kapcsolatba nem került fogyasztóinak tájékoztatást nem nyújtott. A leendő előfizetők tekintetében ellentmondásos volt ez a helyzet, mert lehetőség lett volna az adatforgalmi korlát alkalmazására, azonban a beavatkozó a gyakorlatban annak érvényesítését halasztotta. A beavatkozó az érdeklődőknek a

korlátozás részleteit ismertető levelet küldött, a korlátozást ténylegesen az adatforgalmi korláttól mentes időszakban kötött szerződésekben vállalt egy éves hűségidőszak lejárta után vezette be. Mindebből következően a piaci tájékoztatás hiányával nem indította versenyjogellenesen előfizetőit szerződésük fenntartására még akkor sem, ha esetlegesen nem a vállalkozási feltételeknek, vagy az ÁSZF-nek megfelelő formában adott tájékoztatást.

A felperes mint a szolgáltatóval előfizetői szerződést kötő személy, keresetlevelet nyújtott be a bírósághoz, kérve annak megállapítását, hogy a beavatkozó versenyjogsértő magatartást valósított meg. Nyilatkozata szerint 2001. november 29. napja óta a beavatkozó összesen egy alkalommal tájékoztatta a vállalkozási feltételek, illetve a ÁSZF változásáról, miközben ezt minden módosításkor meg kellett volna tennie. Az előfizetői szerződés hátoldala ugyan tartalmazott egy kivonatos ÁSZF-t, de abban konkrétan nem szerepelt a forgalmi korlátozás mértéke, és a jóhiszemű felhasználók a reklámok hatására a beavatkozó alkalmazottaitól kapott információ alapján értelemszerűen forgalmi korláttól mentes széles sávú szolgáltatásra fizettek elő. Előadása szerint 2002. novemberében szerzett tudomást Internetes közléssel az adatforgalmi korlát bevezetéséről, melyre vonatkozóan külön írásbeli tájékoztatást nem kapott.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartásával a kereset elutasítását indítványozta azzal, hogy nincs törvényi akadálya, hogy a felperes tetszése szerint döntsön a szerződés fenntartása, vagy felmondása között, választásában nem volt jelentősége a vizsgált piaci magatartásnak.

Az alperessel egyezően a versenyhatóság pernyertessége érdekében beavatkozó UPC Kft. a kereset elutasítását indítványozta, fenntartva a versenyeljárás során előadottakat. Hangsúlyozva, hogy az adatforgalmi korlát bevezetéséről a fogyasztó a Web oldalon értesülhetett, nem volt kötelező külön írásbeli tájékoztatást küldeni minden egyes fogyasztónak. Az ügyfélszolgálatnál elhelyezett ÁSZF tartalmazott

tájékoztatást a szerződési feltételek módosításáról, míg az új előfizetők legkésőbb a szerződéskötéskor megismerhették a Chellora vonatkozó szabályozási rendet.

Az elsőfokú bíróság a Vj-82/2003/8. számú határozatot hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Megállapította, hogy a Chellora vonatkozó piaci tájékoztatás két időbeli szakasza közül a 2000. novemberétől 2001. áprilisáig terjedő első szakaszban a beavatkozó nem tanúsított fogyasztót megtévesztő magatartást, mert valósak voltak az arra vonatkozó piaci tájékoztatásai, hogy korlátlan adatforgalommal vehető igénybe szolgáltatása. A második időszak az adatforgalmi korlátozás vállalkozási feltételek közé iktatásával 2001. április 5. napjával kezdődött, és 2002. novemberéig a tényleges korlátozás bevezetéséig tartott, mely tekintetében a versenyjogi szempontból kifogásolható beavatkozási magatartás felmerülhetett. Kiemelte, hogy az adatforgalmi korlát tényleges bevezetéséről a módosított szerződési feltételekben előírtak ellenére a beavatkozó nem értesítette írásban, 30 nappal a tervezett hatályba lépést megelőzően az előfizetőket, így azok nem értesültek olyan körülményről, amely alapján a szolgáltatás további igénybevételéről dönthettek volna. A korábbi, a fogyasztók számára kedvező információ érvényességének tudata az előfizetők választási szabadságára kihathat, ezért a változásról szóló tájékoztatás elmaradása a Tpv. 8. §-ának (2) bekezdés a) pontjába ütköző magatartásnak minősül.

Az alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatása mellett a felperes keresetének teljeskörű elutasítását kérte. Álláspontja szerint fogyasztó megtévesztésére alkalmas magatartás akkor merülhetne fel, ha a beavatkozó a piaci tájékoztatás hiányával indította volna előfizetőit szerződésük fenntartására, azonban ilyen körülmény nem volt megállapítható. Az a tény, hogy az előfizetők nem a vállalkozási vagy szerződési feltételekben rögzítetteknek megfelelő formában szereztek tudomást a feltételek módosulásáról versenyjogi értelemben azért nem releváns, mert a Tpv. alapján bármely tájékoztatás jogsértő jellegének megállapításának minimális feltétele, hogy annak tartalma legyen valótlan, megtévesztésre alkalmas. A bíróság azonban a beavatkozó részéről megvalósult és vizsgált közlések valóságtartalmát elfogadta, így döntése jogszabálysértő.

A felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A beavatkozó a fellebbezésre vonatkozóan érdemi észrevételt nem terjesztett elő.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

Az elsőfokú bíróság döntését anélkül hozta meg, hogy érdemben vizsgálta volna a felperes perindítási, illetve keresetőségi jogát; a felperes perindítási jogosultságát az általa a beavatkozóval kötött szerződés alapján nem tette kérdésessé.

A Fővárosi Ítéltáblának a fellebbezés kapcsán elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy felperesnek volt-e keresetőségi joga.

Versenyügyben az alperesi hivatalbóli eljárások vagy a vizsgáló észlelése, vagy bejelentés alapján indulnak. A Tpvt. 69.§-ának /1/ bekezdése értelmében a Gazdasági Versenyhivatal hatáskörébe tartozó, e törvénybe ütköző magatartás észlelése esetén a Gazdasági Versenyhivatalhoz címzett bejelentéssel élhet az, akinek jogát vagy jogos érdekét az ügy érinti. A bejelentőt nem illetik meg az ügyfél jogai, és nem terhelik annak kötelességei. Mindezek folytán a perben felülvizsgált versenyügyben ügyfél a vizsgálat alá vont beavatkozó volt.

A Tpvt. 70.§-ának /1/ bekezdése alapján a vizsgáló abban az esetben rendeli el a vizsgálatot, ha a közérdek védelme az eljárás lefolytatását szükségessé teszi. A közérdek, és nem a magánérdek védelme esetén elrendelt vizsgálatról való rendelkezés összefügg a Tpvt. bejelentőt ügyfélnek nem minősítő rendelkezésével. A vizsgálat befejezésekor a vizsgáló jelentést készít, amelynek alapján az eljáró versenytanács a Tpvt. 72.§-ának /1/ bekezdése alapján vagy megszünteti az eljárást, vagy (ha indokoltnak tartja) további vizsgálatot rendel még el, végül határozatában ideiglenes intézkedéssel megtilthatja a törvény rendelkezéseibe ütköző magatartás további folytatását, illetve elrendelheti a törvénybe ütköző állapot megszüntetését. Az

alperes határozatában az eljárás megszüntetéséről rendelkezett, amely a Tpvt. 77. §-ának (1) bekezdés j) pontja alapján érdemi döntésnek minősül.

Az ügy érdemében hozott határozat elleni jogorvoslat formája a bírósági felülvizsgálat. A Tpvt. 83.§-ának /1/ bekezdése értelmében az ügy érdemében hozott határozat felülvizsgálata - ideértve annak kiegészítését és a rendelkező részt érintő kijavítását is - a kézbesítésétől számított harminc napon belül keresettel kérhető a bíróságtól. A 84. § szerint az eljáró versenytanács érdemi határozata ellen benyújtott kereset alapján indult bírósági eljárás során - a 83. §-ban meghatározott eltérésekkel - a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) XX. fejezete az irányadó.

A közigazgatási bíráskodás kiterjesztéséről szóló 1991. évi XXVI. törvénnyel módosított Áe. 72.§-ának /1/ bekezdése, illetőleg a Pp. 327.§-ának /1/ bekezdése értelmében az államigazgatási hatósági (közigazgatási) ügy érdemében hozott határozat bírósági felülvizsgálatát az ügyfél, illetőleg a törvényes érdekeiben sérelmet szenvedett fél kérheti, azaz perindításra az jogosult, akinek jogát vagy törvényes érdekét az eljárás alapjául szolgáló ügy érinti.

A bíróságnak minden esetben vizsgálnia kell a közigazgatási eljárásban ügyfélként részt vett, avagy részt nem vett fél perindítási jogosultságát, illetve azt, hogy a fél a keresetben megjelölt jogszabálysértés vonatkozásában keresetösségi joggal rendelkezik-e. A Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának KK. 32. számú állásfoglalásában adott iránymutatás szerint a közigazgatási határozat felülvizsgálatát kérő felperes törvényes érdekeltiségének hiánya miatt, ha az már a keresetlevél alapján megállapítható, a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül kell elutasítani. Ha azonban a felperes igényérvényesítési jogosultsága, keresetösségi joga vitás, ebben az esetben a bíróságnak ítélettel kell döntenie a kereseti kérelem tárgyában.

A perbeli esetben a felperes a közigazgatási eljárásban nem volt ügyfél, keresetében a Pp.121.§-ának /1/ és /2/ bekezdésében, és a Pp. 327.§-ának /1/ bekezdésében foglaltak

ellenére perindítási jogosultsága kapcsán törvényes érdekelttségét a beavatkozóval fennálló szerződéses előfizetői jogviszonyban jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság lényegében az előfizetői jogviszonyra figyelemmel fogadta el a felperes ügyféli minőségét, amelyet az alperes sem vitatott.

A felperes a Chello-t igénybe vevő fogyasztókat érintő beavatkozó magatartás okán kezdeményezte a vizsgálat lefolytatását az alperesnél.

A tájékoztatási kötelezettség elmulasztása miatt őt egyedi fogyasztóként ért konkrét joghátrányt nem jelölt meg, mindösszesen elvi jogsérelemként arra hivatkozott, hogy a Chello adatforgalmi korlátjának a mértéke kifogásolható. A rendelkezésre álló periratok alapján a másodfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy felperes nem igazolta és nem bizonyította, hogy adatforgalmi korlátozás nélküli szerződést kötött volna, miután a hírközlési hatóság már jóváhagyta az általános vállalkozási feltételek módosítását. Ebből következően az általános, elvi jellegű jogsérelem - ha annak nincs a gazdasági verseny szempontjából relevanciája - önmagában nem alapozza meg a jelen perben a felperesi igényérvényesítés lehetőségét arra, hogy a beavatkozót az alperes elmarasztalja. A felperes egyébként 2002. januárjában és nyarán a beavatkozói ÁSZF-eket az internetről letöltötte (ahol beavatkozó közzétette) így tájékoztatás, ismeret hiányára alappal nem hivatkozhat.

A felperes igényérvényesítési jogosultsága akkor lenne megállapítható az alperesi határozat hatályon kívül helyezésére, ha egyéni előfizetőként a közvetlen és nyilvánvaló érdekelttsége fennálltát igazolta volna ahhoz, hogy az alperes a Tpv. hatálya alá tartozó, szankcionálható jogsértő magatartás miatt elmarasztalja a beavatkozót; ennek hiányában azonban a keresetőségi joga nem volt megállapítható. Az egyedi előfizető felperes keresetőségi joga a „fogyasztók elvi jogsérelmének” orvoslására nem terjedhetett ki.

Mulasztott ezért az elsőfokú bíróság amikor a felperes perindítási és keresetőségi jogosultságának érdemi vizsgálata nélkül döntött a perben.

Mindezek folytán a Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezésének helytadva az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

Az alperes perköltség iránti igényt nem terjesztett elő, ezért a Pp. 78. §-ának (2) bekezdése alapján az erre vonatkozó rendelkezést a másodfokú bíróság mellőzte.

A pervesztes felperes a 6/1986. (VI.26.) IM.sz. rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzése jog folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési illeték viselésére.

Budapest, 2005. évi január hó 12. napján